

Sygn. akt I C 74/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 9 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 20.442,96 (dwadzieścia tysięcy czterysta czterdzieści dwa złote 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 27 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.912,14 zł (pięć tysięcy dziewięćset dwanaście złotych 14/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. nakazuje zwrócić powodowi Funduszowi (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa kwotę 104,86 (sto cztery złote 86/100) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej przez powoda na poczet dowodu z opinii biegłego zaksięgowanej pod pozycją (...).

Sygnatura akt I C 74/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 stycznia 2020 roku, powód Fundusz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 18.473,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2018-10-27 do dnia zapłaty, zasądzenie od strony pozwanej kosztów poniesionych z tytułu zlecenia osoby osobie trzeciej wykonania ekspertyzy powypadkowej w kwocie 369 złotych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych / pozew k. 3-5/.

Sąd Rejonowy w Łęczycy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 14 lutego 2020 roku, uwzględnił roszczenie zgłoszone w pozwie / nakaz zapłaty k. 29 /.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 12 maja 2020 roku, pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu / k. 34-35/.

W dniu 19 listopada 2020 roku, powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej łącznej kwoty 20.442,96 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 27 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa

procesowego, według norm przepisanych / pismo k. 121 w związku z protokoł rozprawy z dnia 19.01.2020 roku 00:03.29/.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2021 roku, Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym z uwagi na treść art. 501¹ § 1 i 505³ § 3 k.p.c. /protokoł rozprawy z dnia 19.01.2020 roku 00:03.29/.

Sąd Rejonowy zważył:

W dniu 26 maja 2018 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) nr rejestracyjny (...), należący do poszkodowanego J. M. / bezsporne /.

Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej / bezsporne/.

Szkoda w pojeździe marki M. (...) o nr rej (...) była likwidowana przez (...) SA w Ł. na podstawie umowy o współpracy w zakresie bezpośredniej likwidacji szkód.

W ramach bezpośredniej likwidacji szkody (...) S.A. działała w imieniu i na rzecz zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody - (...) S.A. / bezsporne /.

W toku postępowania likwidacyjnego, w dniu 27 października 2018 roku, (...)U. S.A. uznała szkodę w przedmiotowym pojeździe na kwotę 50.874,13 złotych / bezsporne /.

Umową cesji z dnia 2 stycznia 2019 roku, uprawniony dokonał przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz strony powodowej. W § 1 umowy cesji cedent zbył odpłatnie na rzecz Cesjonariusza wszelkie wierzytelności, w tym roszczenia o zaległe odsetki, jakie przysługują Cedentowi z tytułu odszkodowania przysługującego związku ze zdarzeniem z dnia 26.05.2018 roku za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze nr. rejestracyjny (...) /umowa cesji k. 16-18/.

Poszkodowany zawiadomił (...)U. S.A. o przelewie ww. wierzytelności na cesjonariusza / umowa k. 16 – 18 i k. 19/.

W grudniu 2019 roku, powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy, mające na celu ustalenie rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia / kalkulacja k. 19-22/.

Powód poniósł koszty sporządzenia na jego rzecz prywatnej kalkulacji naprawy samochodu w wysokości 369 zł brutto na podstawie wystawionej faktury VAT (...) / faktura k. 24/.

Pismem z dnia 5 marca 2019 r. powód wezwał (...)U. S.A. do dopłaty brakującej części odszkodowania / wezwanie k. 15/.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2019 r., (...)U. S.A odmówiła powodowi dopłaty do odszkodowania / pismo k. 23/.

W dniu 26.05.2018 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego powodującego szkodę na pojeździe marki M. (...), nr rej. (...) w dacie szkody stanowiącego własność Poszkodowanego J. M.. W wyniku szkody z dnia 26.05.2018 r. uszkodzeniu uległ lewy bok pojazdu. (...)U. S.A w ramach bezpośredniej likwidacji szkody oszacowała wysokość kosztów naprawy na kwotę 41.361,08 zł netto (50.874,13 zł brutto).

Całkowity koszt naprawy Strona Powodowa oszacowała na kwotę 56.380,23 zł netto (69 347,68 zł brutto).

W kalkulacji naprawy sporządzonej na potrzeby opinii biegłej zastosowano stawkę za 1 roboczogodzinę prac w wysokości 100,00 zł netto za prace blacharskie i 100,00 zł netto za prace lakiernicze. Stawka w tej wysokości zapewniała wykonanie naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu i występowała w dacie szkody na rynku lokalnym Poszkodowanego w warsztatach nieautoryzowanych.

Wysokość celowych, koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy powypadkowej przedmiotowego pojazdu, pozwalających na jego pełne przywrócenie do stanu sprzed kolizji z dnia 26 maja 2018 r. wynosi 57.681,37 zł netto (70.948,09 zł brutto).

Wszystkie uszkodzenia uwzględnione w kalkulacji naprawy sporządzonej przez biegłą na potrzeby niniejszej opinii mają związek z przedmiotową szkodą.

W dacie szkody spośród części zakwalifikowanych do wymiany w wyniku przedmiotowej szkody nie były dostępne oryginalne części zamienne oznaczone logo producenta części Q (w związku z powyższym brak jest możliwości sporządzenia kalkulacji, a tym samym przeprowadzenia naprawy z wykorzystaniem części oznaczonych symbolem Q).

Naprawa dokonana wyłącznie przy wykorzystaniu nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu jest w stanie doprowadzić przedmiotowy pojazd do stanu pierwotnego, czyli takiego, jaki istniał przed kolizją / opinia biegłej k. 83-99/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Istotna dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazała się sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego pisemna oraz ustna uzupełniająca. Opinia jest jasna, spójna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, odpowiadała w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto została sporządzona przez osobę o niezbędnych do tego kwalifikacjach. Co istotne, po złożeniu przez biegłego pisemnej opinii, pełnomocnicy stron nie wnosili ani o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ani też o zobowiązanie biegłego do złożenia opinii uzupełniającej akceptując tym samym zaprezentowane w opinii wnioski.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Pozwana w niniejszej sprawie odpowiadała wobec poprzednika prawnego powoda jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej osoby, która jako posiadacz samoistny mechanicznego środka komunikacji wyrządziła poszkodowanemu szkodę w mieniu w związku z ruchem tego środka komunikacji (art. 822 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zw. z art. 415 k.c.).

Umową cesji z dnia 2 stycznia 2019 roku, uprawniony dokonał przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz strony powodowej. W § 1 umowy cesji cedent zbył odpłatnie na rzecz Cesjonariusza wszelkie wierzytelności, w tym roszczenia o zaległe odsetki, jakie przysługują Cedentowi z tytułu odszkodowania przysługującego związku ze zdarzeniem z dnia 26.05.2018 roku za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze nr. rejestracyjny (...)

Szkoda w pojeździe była likwidowana przez (...) SA, na podstawie umowy o współpracy w zakresie bezpośredniej likwidacji szkód. W ramach bezpośredniej likwidacji szkody (...) S.A. działała w imieniu i na rzecz zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody - (...) S.A.

Legitymacja bierna strony pozwanej była niesporna, tak samo jak zakres uszkodzeń pojazdu, do których doszło w związku z zdarzeniem z 26 maja 2018 roku. Przedmiotem sporu była zaś wysokość poniesionej szkody.

Naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego, jak to stanowi art. 363 § 1 i § 2 k.c.

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5).

Obowiązujące przepisy prawa nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych. Należy zwrócić uwagę, iż odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego. Tym samym, jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt III CZP 85/11, LEX nr 1289199). W przywołanym powyżej postanowieniu SN podkreślił, że jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego, i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnym, tj. wyprodukowanych przez producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów, zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu.

Niewątpliwie zatem poszkodowany posiada uprawnienie do żądania ustalenia odszkodowania według cen nowych części oryginalnych. Uprawnienie to jest niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego eksploatacji oraz tego, że w obrocie handlowym znajdują się części nieoryginalne. Podkreślić należy, że odstępstwo od tego i zastosowanie zasady compensatio lucri cum damno mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. pozwany nie wykazał, aby taka sytuacja w przedmiotowej sprawie zaistniała.

Wysokość celowych, koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy powypadkowej przedmiotowego pojazdu, pozwalających na jego pełne przywrócenie do stanu sprzed kolizji z dnia 26 maja 2018 r. wynosi 57.681,37 zł netto (70.948,09 zł brutto).

Naprawa dokonana wyłącznie przy wykorzystaniu nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu jest w stanie doprowadzić przedmiotowy pojazd do stanu pierwotnego, czyli takiego, jaki istniał przed kolizją.

Mając zatem na względzie powyższe, uznać należało, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 26 maja 2018 r., i ceny części oryginalnych nowych wynoszą 70.948,09 zł brutto.

W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono łącznie kwotę 50.874,13 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem żądanie powoda z tego tytułu w całości było zasadne. Po pomniejszeniu kwoty szkody wskazanej przez biegłą o sumę wypłaconą poszkodowanemu przez (...)U. S.A. do zapłaty pozostaje 20.073,96 złotych.

Odnosząc się natomiast do żądania kwoty 369 złotych tytułem zwrotu kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, to zauważyć należy, że zgodnie treścią Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r. III CZP 99/18 poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

W uzasadnieniu przywołanej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w razie zlecenia ekspertyzy przez cesjonariusza wierzytelności odszkodowawczej okoliczności miarodajne do ustalenia istnienia związku przyczynowego odnoszą się do cesjonariusza. Roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy stanowi własne roszczenie, które ma oparcie w nabytym roszczeniu i w jego dynamice (tak Sąd Najwyższy w wymienionej uchwale z dnia 29 maja 2019 r.). Podobnie jak w odniesieniu do poszkodowanego, który zlecił opinię, wymagane jest uwzględnienie z punktu widzenia konieczności i racjonalności poniesionych wydatków, a w szczególności to, czy cesjonariusz prowadzi działalność gospodarczą

obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych. Zwrot kosztów będzie uzasadniony wówczas, gdy opinia służy bezpośrednio dochodzeniu roszczenia o odszkodowanie wcześniej przez poszkodowanego, a następnie przez cesjonariusza, nie jest zaś powiązana wyłącznie z umową cesji, np. w celu oceny ryzyka, jakie wiąże się z nabywaną wierzytelnością.

W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 29 maja 2019 r. III CZP 68/18, Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż prowadzenie przez cesjonariusza działalności gospodarczej obejmującej nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych nie wyłącza a limine możliwości dochodzenia przez niego od ubezpieczyciela równowartości kosztów zleconej ekspertyzy, to jednak w sposób istotny wpływa na ocenę przysługiwania mu takiej możliwości. Wskazał przy tym, że nie mogą być uznane za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i nie mogą wejść w zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wydatki na ekspertyzy zlecone przez cesjonariusza osobie trzeciej, które służą ocenie opłacalności cesji (...).

W realiach niniejszej sprawy ekspertyza została zlecona przez powoda i wykonana po dacie umowy cesji, a więc zlecona czynność nie wiązała się z oceną opłacalności cesji.

Co więcej, pozwana skutecznie nie wykazała, że powódka na datę zakupu wierzytelności była certyfikowanym rzeczoznawcą bądź zatrudniała takie osoby oraz miała dostęp do programów rozliczeniowych mogących służyć do poprawnej oceny wypłaconego odszkodowania / tak też Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 22 stycznia 2015 r. VIII Ga 196/14/.

Nie można też powódce czynić zarzutu i konsekwencji obciążać ją negatywnymi konsekwencjami własnych działań związanych z tym, że powódka przed wystąpieniem na drogę sądową starała się upewnić co do zasadności i wysokości swoich roszczeń.

Wymaga podkreślenia, że przyjęty przez pozwaną sposób likwidacji szkody pozostawał w sprzeczności z art. 361§ 2 k.c., gdyż nie rekompensował on bowiem w pełni strat, które powstały w wyniku kolizji, co potwierdziła opinia biegłego powołanego w toku postępowania. W istocie - działania powoda związane ze zleceniem opinii i powstałe z tego tytułu koszty wywołane zostały wadliwym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną.

Uwzględniając powyższe, zasadnym jest zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 369 złotych tytułem zwrotu kwoty uiszczonej przez powoda za wykonanie niezależnej opinii rzeczoznawcy. Do zapłaty na rzecz powoda pozostaje zatem kwota 20.442,96 złotych.

O należnych odsetkach ustawowych, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Szkoda w pojeździe była likwidowana przez (...) SA, na podstawie umowy o współpracy w zakresie bezpośredniej likwidacji szkód – tzw. (...). W ramach bezpośredniej likwidacji szkody (...) S.A. działała w imieniu i na rzecz zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody - (...) S.A.

Niewątpliwie w systemie (...) różna jest data zawiadomienia o wypadku własnego ubezpieczyciela i ubezpieczyciela sprawcy kolizji. Motywem wprowadzenia systemu (...) było doprowadzenie do poprawy sytuacji osób poszkodowanych w kolizjach drogowych poprzez przyspieszenie i usprawnienie procedury likwidacyjnej. W związku z tym, system nie może pogarszać ich sytuacji w porównaniu do wariantu „tradycyjnego” zgłoszenia roszczeń. Skoro ubezpieczyciel (...) i ubezpieczyciel sprawcy zawierają z sobą umowę wzajemnej likwidacji szkód, należy uznać, że zawiadomienie o kolizji pierwszego z nich powinno być traktowane również jako zawiadomienie drugiego. Poszkodowany nie może bowiem tracić na wewnętrznych układach zakładów ubezpieczeń. Dodatkowo pismem z dnia 5 marca 2019 r. powód wezwał (...)U. S.A. do dopłaty brakującej części odszkodowania. Do wezwania dołączano

kalkulację szkody oraz fakturę, jednak naliczenie odsetek od tego terminu stałoby w sprzeczności z treścią 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz spowodowałoby nieakceptowaną dla poszkodowanych sytuację konieczności powadzenia „dwóch” postępowań likwidacyjnych.

W dniu 27 października 2018 roku, (...)U. S.A. zakończyła postępowanie likwidacyjne. Decyzja (...)U. S.A. zakończyła postępowanie likwidacyjne prowadzone w systemie (...) i od tego dnia pozwany pozostaje w zwłoce ze spełnieniem żadanego świadczenia. Z uwagi na powyższe o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Powód wygrał proces, wobec powyższego, Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zapłaty wszystkich kosztów procesu w przedmiotowej sprawie. Na ich sumę składają się: 1.000 złotych – opłata od pozwu, 200 złotych – opłata od rozszerzonej części powództwa, 1.095,14 złotych – zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego, 3.617 złotych wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru.

O zwrocie zaliczki z punktu 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.